

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Διμηνιαία έκδοσις τῆς ὁμωνύμου
ὀρθοδόξου χριστιανικῆς ἀδελφότητος
Ἀλ. Υψηλάντου 129, 262 25 ΠΑΤΡΑΙ, Τηλ. 2610 276.731

Τό ἀπολύτως ἀπαραίτητον

Ἄν σέ μιά ὁμήγυρι τεθῇ τό ἐρώτημα, τί ὑλικό πρᾶγμα εἶναι ἀπαραίτητον διά τήν ζωήν;

Οἱ πῖο πολλοί θά ἀπαντήσουν, τά χρήματα. Ἄλλοι θά εἰποῦν ἡ τροφή. Ἀκόμη πῖο λίγοι θά ἰσχυρισθοῦν ὅτι τό νερό εἶναι ἀπαραίτητον.

Πολύ λίγοι θά ἀπαντήσουν τό σωστό. "Ὅτι ἀπολύτως ἀπαραίτητον διά τήν ζωήν εἶναι ὁ ἀέρας, τό ὀξυγόνο, διότι ἐάν περί τά πέντε (5) λεπτά τῆς ὥρας, λείψει τό ὀξυγόνο, καταστρέφεται ἀνεπανορθώτως ὁ ἐγκέφαλος.

Καί τοῦτο διότι οἱ πολλοί ἄνθρωποι εἰς τήν πρᾶξιν εἶναι εἰδωλολάτραι καί ἔχουν καρδιά "λιθίνην" (Ἰζεκεήλ ΛΣΤ 20) καί ὁ λίθος δέν ἔχει ἀνάγκη ὀξυγόνου.

Πρό Χριστοῦ, ὅλος ὁ κόσμος εἶχε καταντήσῃ εἰδωλολάτρης, μέ λίγες ἐξαιρέσεις, ὅπως οἱ "προφητικοί κύκλοι" εἰς τό Ἰσραήλ καί κάποιοι ἄρχαῖοι φιλόσοφοι καί ἐλάτρευαν "τήν κτίσιν παρά τόν Κτίσαντα".

Ὁ Θεός διά τοῦ προφήτου παρηγορεῖ τόν λαόν Του λέγοντας:

"Δώσω ὑμῖν καρδίαν καινήν καί πνεῦμα καινόν δώσω ἐν ὑμῖν καί ἀφελῶ τήν καρδίαν τήν λιθίνην ἐκ τῆς σαρκός ὑμῶν καί δώσω ὑμῖν καρδίαν σαρκίνην", (Ἰζεκεήλ ΛΣΤ 20) πού θά μπορῇ νά ἀγαπᾷ τούς συνανθρώπους καί τόν Θεόν.

Ἡ ἀνθρωπότης ἀπέκτησε τήν ἱκανότητα νά ἀποκτήσῃ "σαρκίνην" καρδίαν, δηλαδή ἀνθρωπίνη καρδίαν, ὅταν ὁ Θεός ἐγίνε ἀνθρώπος τέλειος, εἰς τό πρόσωπον τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τώρα κάθε ἄνθρωπος εἰδωλολάτρης, πού ἔχει "λιθίνην", δηλαδή ἀφύσικη, ἄρρωστη καρδιά, μπορεῖ ν' ἀποκτήσῃ ἀνθρωπίνη, γεμάτη συναισθήματα ἀγάπης καί χαρᾶς ἐάν τό ἐπιλέξει.

Καί τοῦτο θά ἐπιτευθῇ ἐάν συνειδητοποιήσῃ ὅτι ἔχει "λιθίνην" καρδίαν καί γιά νά ζήσῃ πραγματικά, πρέπει ἡ καρδιά του νά γίνῃ ἀνθρωπίνη, "σαρκίνη".

Ἀκόμη ἐάν συνειδητοποιήσῃ ὅτι μόνος του, χωρίς τήν χάριν τοῦ Θεοῦ καί τήν βοήθειάν Του, δέν εἶναι δυνατόν νά τήν

ΕΝΟΡΙΑΚΗ

ΚΙΝΗΣΙΣ

ἀλλάξη.

Τό ἄρρωστημένο "Ἐγώ" τοῦ ἀνθρώπου πιστεύει ὅτι εἶναι δυνατόν νά γίνη πραγματικά ἄνθρωπος, δι' ἰδίων δυνάμεων καί διὰ τοῦτο καθημερινά γίνεται πιο πολὺ σκληρός καί ἡ καρδιά του γίνεται πιο "λιθίνη".

Διὰ τοῦτο ἔχομεν ἀνάγκην ἀλλαγῆς τῆς νοοτροπίας αὐτῆς. ἔχομε ἀνάγκη ἀλλαγῆς τρόπου σκέψεως καί στόχων καί μέσων ἐπιτεύξεως τῶν στόχων μας. Ἐχομε ἀνάγκη αὐτοῦ, πού ἡ Ἐκκλησία μας τό ὀνομάζει μετάνοια. Δηλαδή συναίσθησις τῆς ἁμαρτίας καί ἀποτυχίας μας, ἀπόφασις διορθώσεως χωρίς ἀναβολές καί ἐπιλογὴ ἑνὸς πνευματοφόρου ἱερέως πνευματικοῦ καί ἐξομολόγου, διὰ νά λάβωμεν τὴν χάριν καί συγχώρησιν ἅφ' ἑνός καί ἅφ' ἑταίρου νά τὸν συμβουλευώμεθα σέ κάθε δύσκολη περίπτωσιν, πού θά παρουσιάζεται εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν μας.

Ἡ μετάνοια ὡς τρόπος ζωῆς, σκέψεως καί ἐνεργείας καί λήψις τῆς ἀφέσεως ἀπὸ τὸν λειτουργόν καί ἐν συνεχείᾳ ἡ καθοδήγησις εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητος. Εἶναι "ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ". Ὅχι μόνον γιὰ ὅλους τοὺς χριστιανούς, ἀλλὰ καί γιὰ ὅλους τοὺς κληρικούς, ὅλων τῶν βαθμίδων, διότι ἅπαντες οἱ πατέρες συμφωνοῦν εἰς τό ὅτι:

"Ὅστις πραγματικά ἐπιθυμεῖ νά παραδοθῇ εἰς τὸν Θεόν, πρέπει νά γνωρίζῃ, ὅτι ἡ καθοδήγησις ἀποτελεῖ ἀνάγκη, διότι οἱ καλλίτεροι καί σοφώτεροι ἄνθρωποι εἶναι τυφλοὶ ὡς πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν ζωὴν τῶν καὶ οἱ ἀγιώτεροι δὲ ἄνθρωποι καὶ οἱ πλέον κατὰλληλοι νά καθοδηγοῦν τοὺς ἄλλους, δέν κατορθώνουν νά καθοδηγοῦν τοὺς ἑαυτοὺς τῶν.

Ταπεινώσις καί συντριβὴ τῆς φιλαυτίας, εἶναι ἀπαραίτητα εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ζωὴν. Αὐτὰ δὲ μέ δυσκολίαν μεγάλην κατορθώνονται, ἐφόσον πρόκειται ἡμεῖς αὐτοὶ νά ἀποφασίζωμε νά κρίνωμε περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μας".

Τό ὅτι εἶναι ἀναγκαῖα ἡ ἐξομολόγησις καί ἡ ὑπακοή εἰς τὸν ἐξομολόγο πνευματικὸ λειτουργό τῆς Ἐκκλησίας

μας, δέν ἀμφισβητῆται ἀπὸ κανέναν, διότι τό μυστήριον τῆς μετανοίας εἶναι ὑποχρεωτικό.

Ὅμως ὑπάρχει πραγματικὴ δυσκολία εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐξομολόγου καί καθοδηγητοῦ.

Διότι ἂν ἡ καρδιοχειρουργικὴ τέχνη θέλει ὑψηλές ἐπιστημονικὲς προδιαγραφές καί ἐμπειρίαν, διὰ τὴν ἴασιν τῆς καρδιακῆς ἀσθενείας, ἡ καρδιοχειρουργικὴ τέχνη τῆς πνευματικῆς ὑποστάσεως τῆς καρδιάς, θέλει πολὺ ἀνώτερες προϋποθέσεις. Διότι πρόκειται περὶ αἰωνίου ζωῆς καί ὄχι διὰ παράτασιν τῆς ἐπιγείου ζωῆς ὀλίγων ἐτῶν.

Ἡ τέχνη τοῦ ἐξομολόγου, εἶναι "τέχνη τεχνῶν" λέγει ὁ Θεολόγος Γρηγόριος καί "ἐπιστήμη ἐπιστημῶν".

Ὁ πνευματικὸς καί ἐξομολόγος λειτουργός, θά πρέπει νά ἔχῃ συνείδησιν ὅτι εἶναι τό ὄργανον τοῦ Θεοῦ καί φορέας καί διοχετευτῆς τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Διὰ τοῦτο εἶναι ἀνάγκη νά βιώνῃ τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν προσευχὴν καί τὴν κοινὴν λατρείαν καί εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν.

Νά εἶναι ἐνήμερος τῶν πνευματικῶν πραγμάτων καί μάλιστα ἀπὸ προσωπικὴ πείραν καί ἐμπειρίαν καί ὄχι θεωρητικά ἀπὸ σπουδές καί μελέτες.

Νά εἶναι, νά ἀγωνίζεται νά εἶναι, ἀπηλαγμένος ἀπὸ ἐλαττήρια προσωπικά, ἀπὸ ἰδιοτέλεια καί ματαιοδοξία, νά ζυγίξῃ τὰ πράγματα τοῦ Θεοῦ, μέ Πνεῦμα Θεοῦ.

Ἴσως κάποιος νά διαλογισθῇ. Ὑπάρχουν τοιοῦτοι πνευματικοὶ πατέρες; Ὑπάρχουν. Ὅμως δέν εἶναι ἀνάγκη νά εἰπώμεν ὅτι εἶναι σπάνιοι.

Ὅμως ἐάν κάποιος κατόπιν προσευχῆς καί προσοχῆς ἐμποιστευθῇ κάποιον πού δέν ἔχει ὅλες τίς προϋποθέσεις τοῦ ὑπουργήματος, ὁ Θεός θά ἀναπληρώσῃ τῆς ἀδυναμίας καί ὁ καθοδηγούμενος θά χαριτωθῇ, λέγει ἡ ἱστορία καί ἡ πείρα τῶν Ἁγίων ἀνδρῶν.

Ὅμως ὅσο σπάνιοι εἶναι οἱ

πνευματοφόροι πατέρες, άλλο τόσο σπάνιοι είναι και εκείνοι που δέχονται την καθοδήγησιν.

Πολλοί εξομολογούνται τὰ σφάλματά των χωρίς νά έχουν ουσιαστικά μετανοήσῃ καὶ διὰ τοῦτο ἡ καθοδήγησις ἐλάχιστα, ἴσως καθόλου, θά τοὺς ὠφελεί, διότι ἀπλούστατα, δέν τήν δέχονται.

Εἶναι πραγματικότης τὸ ὅτι ὅλοι μας, ἄλλος περισσότερο καὶ ἄλλος λιγώτερο, θέλομε μιά καθοδήγησιν, μέ τὸ δικό μας τρόπο. Δηλαδή θέλομε νά μᾶς καθοδηγῇ ὅπως μᾶς ἀρέσει καὶ ὅχι ὅπως μᾶς ὠφελεί, νά συνδυάζωμε τὰ τοῦ Θεοῦ μέ τὰ τοῦ κόσμου, μή λαμβάνοντας ὑπ' ὄψιν τήν προειδοποίησιν τοῦ Κυρίου, ὅτι δέν ἡμποροῦμε νά δουλεύωμε "δυσὶ κυρίοις" (Ματθ. ΣΤ 24).

Ἡ ὑπάρχουσα ἀκαταστασία εἰς ὁλόκληρον τὸν χριστιανικὸν κόσμον ὀφείλεται εἰς τήν λατρείαν τοῦ ἀρρωστημένου "ΕΓΩ". Ἡ λατρεία αὐτὴ εἶναι ὀντιστροφῶς ἀνάλογος μέ τήν ὑπακοήν εἰς τὸν πνευματικὸν πατέρα.

Πόσο διαφορετικὰ θά ἦτο τὰ τῆς Ἐκκλησίας μας πράγματα, ἂν οἱ πέντε Πατριάρχες μας, Ρώμης, Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων καὶ Ἀντιοχείας καὶ ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς, εἶχαν καὶ ὑπήκουον εἰς ἓνα πνευματοφόρον λειτουργόν καὶ δέν διεκδικούσαν τὸ "ἀλάθητον".

"Ἀνὴρ ἀσύμβουλος ἑαυτοῦ πολέμιος" λέγουν οἱ Ἅγιοι πατέρες, διὰ τοῦτο ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὁ νέος Θεολόγος, προτρέπει τοὺς πάντας λέγοντας "κτῆσε πατέρα" καὶ μὴν ἀποφασίζεις τίποτε σοβαρὸ "ἄνευ τῆς τοῦ πατρὸς γνώμης".

Ἔστω καὶ ἐάν εἴσαι Σαμουήλ ἔχεις ἀνάγκη νά ρωτήσης κάποιον Ἠλεὶ. (Α Βασιλ. Γ9).

Ἔστω καὶ ἐάν φανερωθῇ ὁ Κύριος, ὅπως εἰς τὸν Ἀπόστολον Παῦλον εἰς τήν Δαμασκόν, ἔχεις ἀνάγκη κάποιον Ἀνανίαν διὰ νά σοῦ εἰπῇ "τί σε δεῖ ποιεῖν". (Πραξ. Θ6).

Ἄν ἓνας ἀπόστολος Παῦλος αἰσθάνθηκε τήν ἀνάγκην νά ζητήσῃ

τήν γνώμην τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου καὶ Ἰακώβου καὶ νά πάρῃ τὸ ἔχει καλῶς διὰ τὸ κήρυγμά του, μήπως τρέχει "εἰς κενόν" (Γαλ. Β2) πόση ἀνάγκη τὸ ἔχουν ὅλοι οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι;

Ἀνθρωπε ἔστω καὶ ἐάν ἔχεις προοδεύσει πολὺ εἰς τήν ἀγιότητα, γινώριζε ὅτι "οὐδεὶς ἀναμάρτητος".

Ὅσο ἄγιος καὶ ἐάν εἴσαι, ἄκουε τήν φωνήν τοῦ Θεοῦ. "Ὁ ἄγιος ἀγιασθήτω ἐτι" (Ἀπ. ΚΒ11) καὶ τῶν πατέρων, "εἶναι ἀτέλεστος ἡ τῶν τελείων τελιότης".

Ὅσα καλὰ ἔργα καὶ ἐάν ἔχεις κάνει ἄκουε τήν προτροπήν τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς γραφίδος τοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, πρὸς τὸν ἐπίσκοπον τῆς Ἐφέσου:

"Οἶδα (γινώριζω) τὰ ἔργα σου καὶ τὸν κόπον σου καὶ τήν ὑπομονήν σου..." (Αποκ. Β2) "ἀλλά... μετανόησον" (Αποκ. Β 45).

Ὁ πραγματικὰ, δηλαδή ἀγωνιστικὰ μετανοημένος ἄνθρωπος, ἀπολαμβάνει, τήν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία εἶναι "ἄκτιστος ἐνέργεια", διὰ τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας.

ἔχει "μυστικές" ἐμπειρίες τῆς θέας τοῦ Θεοῦ, ποὺ τοῦ προσφέρουν "ἀπέραντον ἡδονήν". Ἀποροφᾶται ἀπὸ τὴν θέαν του "ἄκτιστον φωτός" καὶ ὑπερβαίνει τίς ἀντικειμενικὲς συνθήκες τῆς ζωῆς, ὅπως τίς ὑπερέβη ὁ ἀπόστολος Πέτρος εἰς τὸ θαβώρειον ὄρος, τήν ὥρα τῆς μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου καὶ εἶπεν "καλὸν ἔστι ἡμᾶς ὧδε εἶναι" (Ματθ. ΙΖ 4).

Ἡ πραγματικὴ μετάνοια δέν εἶναι ἀδυναμία, εἶναι μοναδικὴ παντοδύναμος δύναμις, ποὺ καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπο διακριτικὸ καὶ ἱκανὸ νά διαβλέπῃ τίς παγίδες τοῦ κακοῦ.

Θεραπεύει καὶ ἐξαφανίζει ὅλες τίς πληγὰς ἀπὸ τὰ σφάλματά μας καὶ καθιστᾷ κάθε ψυχὴ δυνατὴ, ὥστε νά νικᾷ κάθε ἀδυναμία καὶ νά ἐλκεται ἀπὸ δημιουργικὸ ἀγαθόν, νά τείνῃ πρὸς τὸ "ἀρχαῖον κάλλος" καὶ τὸ "καθ' ὁμοίωσιν".

... ΣΧΟΛΙΑ... ΕΙΔΗΣΕΙΣ... ΚΡΙΣΕΙΣ... ΣΧΟΛΙΑ... ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

"ΒΟΘΡΟ" απεκάλεσε την Βουλή, μέ ένα άτυχες σχήμα υπερβολής, ένας μαχητικός Ίεραρχης μας. Διά τις απρέπειες που γίνονται εις την Βουλήν μας, έχουν γράψει πολλά, πολλές εφημερίδες ανά καιρούς. Ουδείς μπορεί να ισχυρισθῇ ὅτι ἐπικρατεῖ εις τίς συνεδριάσεις της, ἡ δέουσα εὐπρέπεια.

Ἐπίσης οὐδείς ἡμπορεῖ νά ισχυρισθῇ ὅτι δέν ἔχουν νομοθετηθῇ νόμοι, πού "ἄζουν" "ὁσμή θανάτου" διά τήν ἀνθρωπίνης προσωπικότητα, ἐνός ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ ἔθνους, μέ πολιτισμό τεσσάρων χιλιετιῶν πού τόν θαυμάζουν οἱ πάντες.

✠✠✠

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ τῶν θρησκευτικῶν εἶναι θέμα διαλόγου τῆς Ἱεραρχίας μας καί τοῦ Ὑπουργείου. Λέγονται καί γράφονται πολλά καί ἀντικρουόμενα. Ἐμεῖς πού δέν γνωρίζομε τί λέγεται καί τί γίνεται εις τό παρασκήνιον τό ὅποιον εἶναι φυσικόν νά ὑπάρχῃ, δέν μπορούμε, ἐπὶ τοῦ ἀσφαλούς, νά φέρωμε γνώμην. Ἐλπίζομε ὅτι οἱ Σεβασμιώτατοι τῆς ἐπιτροπῆς καί ἡ Ἱεραρχία μας, νά δράσουν ὀρθόδοξα. Τοῦτο θά φανῇ ὅταν τυπωθοῦν τά βιβλία τῶν θρησκευτικῶν.

Φοβοῦμεθα ὅμως ὅτι θά περάσουν τά τοῦ "Καίσαρος", διότι τό ὅτι προτάθῃ εις τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ναυπάκτου κ.κ. Ἱερόθεον νά προΐσταται τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ἱεραρχῶν, πού διαλέγεται μέ τήν πολιτεία καί δέν ἐδέχθη, διότι "διαπίστωσε ὅτι ὁ διάλογος δέν θά γινόταν σύμφωνα μέ τήν ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας, οὔτε θά γινόταν ἀπό μηδενική βάση...".

"Εκκλησιαστική Παρέμβαση" Ι.Μ. Ναυπάκτου τεύχος 252/17) Ἰδωμεν.

✠✠✠

ΤΟ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τό πύ οὐσιώδες καί ἀπολύτως ἀναγκαῖον, μετά τό ἁγιαστικόν.

Ὅμως ἡ Ἐνορία - Ἐκκλησία δίνει ὅλο τό βάρος εις τό ἁγιαστικόν καί παραμελεῖ ἐν πολλοῖς τό ιεραποστολικόν καί δίδει βάσιμες ὑπόνοιες ὅτι δέν εἶναι ὅσο πρέπει ἀγνά τά ἐλατήρια διά τό ἐνδιαφέρον πού δείχνει διά τό ἁγιαστικόν ἔργον.

Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀπό τό ὅτι ἐνῶ διατίθενται μεγάλα χρηματικά ποσά διά τήν ἀνέγερσιν Ἱερῶν Ναῶν καί διά τήν λατρείαν γενικῶς, διά τό ιεραποστολικόν καί κατηχητικόν ἔργον, πολλάκις δέν ὑπάρχει κανένα ἐνδιαφέρον, οὔτε εἶναι εις τούς μακρυνούς ἔστω στόχους καί κάπου κάπου χλευάζεται.

Εἰς τήν καλλιτέραν δέ περίπτωσιν, διατίθενται μηδαμινά χρηματικά ποσά. Διά τοῦτο ὑπάρχει τόση ἀδιαφορία καί παχυλή ἀγνοία ἀπό πολύ μεγάλη μερίδα τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ.

✠✠✠

ΣΚΑΝΔΑΛΗΣΕ καί δέν ὠφέλησε ὁ διάλογος τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Πειραιῶν κ.κ. Σεραφεῖμ καί Ἀργολίδος κ.κ. Νεκταρίου.

Εἶναι ἀλήθεια καί οἱ δύο ἐτόνησαν κάποιες

ὀρθόδοξες ἀλήθειες, χωρίς ὅμως νά γράφουν ὀλόκληρον τήν ἀλήθειαν.

Θά ἀπέφευγαν τόν διάλογον ἔάν, ὁ μέν Ἀργολίδος συνειδητοποιοῦσε πύ πολύ, ὅτι εἶναι ἐπηρεασμένος ἀπό τόν "Καίρο", πού εἶναι περισσότερο ἢ λιγώτερο "παντός καιροῦ", ὁ δέ Πειραιῶς, ἂν διάβαζε γιά μιᾶ ἀκόμη φορά τήν ἔνορκο κατάθεσιν Του ὑπέρ τοῦ καθαιρεθέντος Μητροπολίτου Ἀττικῆς Παντελεήμονος (Μπεζενίτη).

Τ' ἀνωτέρω δέν ἀναιροῦν τήν ἀλήθεια ὅτι καί οἱ δύο Μητροπολίτες εἶναι ἀπό τούς πλέον ἀξιολόγους Μητροπολίτες τῆς Ἱεραρχίας μας.

✠✠✠

ΟΙ ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΕΣ δηλώσεις τοῦ προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς, ἐξέπληξαν πολλούς καί κατεκρίθησαν διά πολλῶν, γραπτά καί προφορικά.

Διά τήν "Ενοριακήν Κίνησιν" δέν ἦτο "κεραυνός ἐν αἰθερίᾳ" ἦτο φυσική συνέπεια καί τά προέβλεπε ὅταν, ἀπό τήν πρώτη στιγμή, πού ἀνέλαβε τήν κυβέρνησιν ὁ "Σύριζα" καί ἔγραφε εις τό ὑπ' ἀρίθ. 168/15 τεύχος τά ἐξῆς:

"Ἀπαντες μέχρι σήμερα ἐτήρουν τά προσχήματα καί ἐσέβοντο τήν Παράδοσιν καί ἐτήρουν τούς καθιερωμένους τύπους.

Ὅμως τό ὅτι ὁ νέος Πρωθυπουργός μας κ. Τσίπρας καί οἱ ὁμόφρονές του, δέν ἔδωσαν τόν παραδοσιακόν θρησκευτικόν ὄρκον, δέν ἔχει προηγοῦμενον.

Φαίνεται ὅτι ὁ κ. Τσίπρας δέν ἔχει συνειδητοποιήσει ὅτι εἶναι πρωθυπουργός ἐνός λαοῦ, πού κατά 98% εἶναι βαπτισμένος ὀρθόδοξος χριστιανός καί ὅτι οἱ πραγματικοί ὁπαδοί τοῦ διαλεκτικοῦ ὕλισμου τοῦ Ἑγκελς, Μάρξ, Λένιν εἶναι 1-2%.

Δέν ἔλαβε ὑπ' ὄψιν αὐτός καί οἱ ὁμόφρονές του, ὅτι διά τόν Ἕλληνα, ἔστω καί ἔάν δέν τηρεῖ ὅλα τά τῆς Ἐκκλησίας "ἡ ὀρθοδοξία εἶναι περισσότερο θρησκεία ἐθνική, παρά ἀτομική. Τόν Ἀμερικανό λίγο τόν ἐνδιαφέρει πύ τό θρησκευτικό δόγμα τοῦ συμπολίτου του... Ἡ Δύσις ἐν γένει δέν γνωρίζει παρά μόνο τήν ἀτομική θρησκεία, γιατί δέν πιστεύει εις τήν κοινότητα, εις τόν θρησκευτικό τῆς συνανθρωπεύσεως δεσμό... ὁ Ἕλλην λατρεῖ τήν ὀρθοδοξία μάλλον ὡς φρόνημα τοῦ Γένους του, ὡς ἀποθήκην τῆς παραδόσεως του, ὡς σύνδεσμον τῆς ἐθνικῆς του κοινωνίας" ὅπως γράφῃ ὁ Σπυρίδων Ζαμπέλιος εις τό βιβλίον του "Μεσαιωνικός Ἑλληνισμός" Ἐκδ. 1852).

Ὁ κίνδυνος τῆς ἀλλοιώσεως τῶν παραδόσεων τοῦ ἔθνους μας καί τῆς ὑποβαθμίσεως τῆς

... ΣΧΟΛΙΑ... ΕΙΔΗΣΕΙΣ... ΚΡΙΣΕΙΣ... ΣΧΟΛΙΑ... ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕΝ:

Όλους τούς Σεβασμιωτάτους Μιτροπολίτες

Όλους τούς πνευματικούς πατέρες (έξομολόγους) και όλους τούς κληρικούς.

Όλους τούς Θεολόγους.

Όλους τούς νομικούς και κάθε σκεπτόμενον άνθρωπο να μās απαντήσουν εις τό εξής έρώτημα.

Εάν κάποιος κατηγορεί ευθέως και ενώπιον πολλών τήν "Ένοριακήν Κίνησιν" και τόν π. Παναγιώτη Μεντζιά, ότι εις τά κείμενά τους γράφουν ψέματα και συκοφαντίες και ενώ προκαλείται να υποδείξη, έστω μίαν φράσιν ψευδήν και συκοφαντικήν, τά κείμενα υπάρχουν εις δημοσίαν χρήσιν, τό άρνείται, διότι προφανώς δέν υπάρχουν ψεύδη και συκοφαντίες, αυτός δέν είναι συκοφάντης;

ορθόδοξον Έκκλησίας μας, είναι έξόφθαλμα ορατός.

Είναι ανάγκη ή ύγιής μερίδα τής διοικήσεως τής Εκκλησίας, οί διάφοροι πνευματικοί ήγέτες του λαού μας και ό άπλός ορθόδοξος λαός, μέ ψυχραιμία, όχι παρορμητικά και έν θερμώ, αλλά και μέ σταθερή αποφασιστικότητα, ν' αντιμετώπιση τήν πρόκλησιν αυτήν, πάση θυσία.

Διότι ή οποιαδήποτε οικονομική ζημιά, όσο και εάν στοιχίζει εις τόν κάθε ορθόδοξο Έλληνα, κάποτε θά διορθωθ ή, εάν όμως αλλοιωθ ή τό ορθόδοξο φρόνημα και ή ορθόδοξος Παράδοσις του γένους μας, πράγμα που επιθυμούν οί σκοτεινές δυνάμεις, που επιβουλεύονται τήν φιλότιμη μας πατρίδα, δέν χάνεται κάτι, χάνεται τό πάν και κινδυνεύει να άφανισθ ή ό Έλληνισμός, που είναι ταυτισμένος μέ τήν Όρθοδοξίαν.

Όστε να συνειδητοποιήση ό κ. Τσίπρας και οί όμόφρονές του, ότι έκαναν μέγα λάθος να διακόψουν τήν παράδοσιν

"Αν δέν συνειδητοποιήσουν τό λάθος τους, είναι ανάγκη να συνειδητοποιήσουν τό

λάθος τους οί ορθόδοξοι χριστιανοί, που τούς έψήφισαν χωρίς να συνειδητοποιήσουν τόν μέγαλο κίνδυνο, παρασυρόμενοι από τίς ύλικές ύποσχέσεις του, και έθεσαν εις μέγα κίνδυνο τήν ορθόδοξον πίστιν και παράδοσιν, αντί "πινακείου φακής", (Γεν. Κε 29-34) τό όποιον ίσως δέν θά δυνηθ ή να τό δώση και άπ' ότι δέ φαίνεται θά έπαληθευθ ή διά μίαν ακόμη φορά ή προφητεία του ποιητού μας:

"Λαέ μου καλέ και ήγαπημένε,

πάντα εύκολόπιστε και πάντα προδομένε..."

Βεβαίως ή ιστορία λέγει ότι όλοι οί θεομάχοι συνετρίβησαν "ώς σκεύη κεράμεως" (ψαλ. Β9) και είναι σκληρόν "πρός κέντρα λακτίζειν" (Πράξ. ΚΣΤ14) και εάν δέν συναισθανθ ή τό άτόπημά του, σέ κάποια στιγμή θά ειπ ή τό του Ίουλιανού του Παραβάτου "νενίκηκάς με Ναζωραΐε", όμως ή ζημιά θά είναι μεγάλη".

Συναθλητά(τρια) "έν Κυρίω", που διαβάξεις τό μικρό περιοδικό μας, έχομε ανάγκη τήν ήθικήν και ύλικήν συνδρομήν σου, διότι οί πειρασμοί είναι πολλοί.

ΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τὴν 29ην Ἰουλίου τοῦ 1996 ἐκοιμήθη "ἐν Κυρίῳ" ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαρίσης κυρός Θεολόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ἅπαντες, ἐκτὸς θλιβερῶν ἐξαιρέσεων, συμφωνοῦν ὅτι ἦτο "ἄκακον ἄρνιον" καὶ "ἅγιος ἄνθρωπος".

Τίς ἡμέρες τῆς κοιμήσεώς Του, κάθε χρόνο, εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Κομνηνείου τελοῦνται πανηγυρικές ἐκδηλώσεις ἀπὸ τὰ πλήθη ποὺ συρρέουν νὰ τὸν τιμήσουν καὶ νὰ πάρουν τὴν εὐλογίαν ἀπὸ τὸν τάφον του.

Ἀναδημοσιεύομεν τὸν ἐπικήδειον λόγον τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κυροῦ Νικοδήμου, εἰς μνημόσυνον καὶ τῶν δύο ἁγίων ἀνδρῶν, εἰς τὸν ὁποῖον περιγράφεται περιληπτικὰ τὸ κλῆμα ποῦ ἐπικράτησε τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, διὰ νὰ τὸ θυμηθοῦν οἱ γεροντότεροι καὶ νὰ τὸ μάθουν οἱ νεώτεροι, τὰ "καμώματα" τῆς περιόδου ἐκείνης τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κυροῦ Σεραφεῖμ (Τίκα) καὶ τῆς λεγομένης "πρεσβυτέρας Ἱεραρχίας" τοῦ 1974, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ συγχωρήσῃ ἡ ἱστορία, κατὰ τὴν ἔγγραφον πρόβλεψιν τοῦ νῦν Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Ἱερωνύμου Βου, διὰ νὰ μὴν ἐπαναληφθοῦν. Ἀπορίας ἄξιον εἶναι τὸ ὅτι κάποιοι θέλουν νὰ τὴν βλέπουν φωτεινὴν! Κρίμα.

Ἀδελφέ Θεολόγε,
Οἱ "Ἀδελφοί" σου, οἱ "συνεπίσκοποι" σου καὶ "συλλειτουργοί" σου "ἔθηκαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν σου στέφανον ἐξ ἁκανθῶν".

"Ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος", ἀποτύπωσε, ἀνεξίτηλη, στή συνείδησί του τὴν εἰκόνα σου, πλασιωμένη μέ τὸ φωτοστέφανο τοῦ ἁγίου.

Καὶ "τὸ ἄρνιον, τὸ ἐστηκός ὡς ἐσφαγμένο" (ἀποκάλυψ. ε' 6), ὁ σταυρωμένος Κύριός μας σέ ὑποδέχτηκε κατὰ τὴ σημαδιακὴ μέρα τῆς προόδου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, στεφανωμένο μέ τὴ δόξα τοῦ μεγαλομάρτυρα.

Εἰκοσιδυὸ ὁλόκληρα χρόνια βηματίσες στὴν κοιλάδα τοῦ θανάτου. Γεύτηκες τὸ ἀνάδελφο τῶν "ἀδελφῶν". Τὸ ἄσβεστο μῖσος τῶν "κηρύκων τῆς ἀγάπης". Τὸν πόλεμο τῶν "λειτουργῶν τοῦ Μυστηρίου τῆς εἰρήνης". Τίς σκληρές καταδίκες. Τὰ αἱματοκυλίσματα τῶν πνευματικῶν σου παιδιῶν ἀπὸ τίς δυνάμεις τῆς καταστολῆς. Τὰ σπρωξίματα στοὺς τόπους τῆς προσφορᾶς τῆς ἀνάμακτης ἱεουργίας. Τίς ἀπειλές. Τίς συκοφαντίες. Τὴν πληρωμένη παραπληροφόρησι. Καὶ σὺ ἔμεινες ἄτρωτος. Ἀνίκητος. Διατήρησες τὴν ἀγνότητα τῆς καρδιάς. Καὶ τὸ ἀφοπλιστικὸ χαμόγελο.

Μέσα στὸν πόνο, μέσα στὴν ὁδύνη, μέσα στίς ἐκρήξεις τοῦ μίσους καὶ στὴν ὁρμὴ τῆς χλεύης, ἀντιπρόσφερες τὸ λόγο τῆς εἰρήνης καὶ τὸ χαμόγελο τῆς ἀγάπης. Τὸ μεγάλο αὐτὸ χάρισμα, μέ τὸ ὁποῖο σέ προίκισε ἡ θεϊκὴ ἀγάπη. Τὸ σκόρπισες μέ ἐπισκοπικὴ μεγαλοπρέπεια στοὺς δημίους σου. Καὶ τὸ χάρισες, μέ πατρικὴ στοργή στο πληγωμένο ποίμνιό σου.

Περπάτησες, φορτωμένος τὸ βαρὺ σταυρό σου, χωρὶς νὰ ἐπιτρέψεις στὴν ψυχὴ νὰ ἀποθηκέψῃ τὴν πικρία καὶ χωρὶς νὰ παραχωρήσῃ στὰ χεῖλη σου νὰ σχηματίσουν τὴν ἐκφρασί τῆς ὁδύνης. Οἱ ἐχθροὶ σου ἔδειχναν στυφὸ πρόσωπο. Ἀλλὰ στή δική σου ὄψι ἀντιφέγγιζε ἡ ἀγνότητα, τὸ ἀτάραχο βάθος, ἡ οὐράνια ἡρεμία. Οἱ δήμιοί σου ἔσφιγγαν τὰ χεῖλη, γιὰ νὰ σοῦ ἐπιτεθοῦν. Καὶ σὺ ἀπαντούσες σὰ νὰ βρισκόσουν στὴν ἀκρογιαλιά τῆς Γενησαρέτ ἢ στὸ ὄρος τῆς Μεταμορφώσεως.

Ἐκεῖνοι, ποῦ ἔσκυβαν γιὰ νὰ ἀσπαστοῦν τὸ τίμιο, ἀρχιερατικὸ σου χέρι ἀποκρυπτογραφοῦσαν τὸ ψυχικὸ σου κλάμα καὶ συγκλονίζονταν. Ἐνοιωθὰν νὰ μεταγγίζεται μέσα τους τὸ θησαύρισμα τῆς γαλήνης σου. Καὶ ζοῦσαν τὸ θαῦμα καὶ τὸ θάμβος. Ψηλαφοῦσαν τὴ μυστικὴ κοινωνία σου μέ τὸν Σταυρωμένο Κύριο. Καὶ ἔσκυβαν γιὰ δεύτερη φορὰ νὰ σέ

ἀσπαστοῦν σάν γνήσιο πατέρα.

Τό χαμόγελό σου ἦταν ἡ δύναμι τῆς ποιμαντικῆς σου. Δέν ἀναψες γύρω σου φῶτα. Δέν προκάλεσες δημοσιογραφικές καμπάνιες. Δέν πλήρωσες κονδυλοφόρους. Δέν φόρεσες φανταχτερὰ ἄμφια. Δέν πρόσφερες καί δέν ἀποδέχτηκες κολακεῖες. Χαμογέλασες μέσα στή σκοτεινιά τοῦ διωγμοῦ. Προσευχήθηκες στήν ἐρημιά τῆς ἐξορίας. Ἐδῶσες τό στίγμα τοῦ ἀληθινοῦ ποιμένα. Πού "τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων" (Ἰωαν. ι' 11). Ἐγίνες ὁ σηματοφόρος τῆς ἀρχιερωσύνης. Τό πρόσωπο τῆς ἀναφοράς, γιὰ τοὺς ποιμένες τῆς τρίτης χιλιετίας. Στάθηκες δίχως ἐπιτήδευσι καί δίχως ἰδιοτέλεια κοντὰ στό λαό.

Ἐδειξες πηγαία μετοχή στή χαρά. Καί ἀνοιξες ἓνα παράθυρο ἐλπίδας στή βαρυχειμωνιά τοῦ πόνου. Καί ὁ λαός ἀναγνώρισε στό πρόσωπό σου τό χρυσάφι, πού λάμπει. Τὴν ἡλιαχτίδα, πού φωτίζει τὴ σκοτεινιά. Τό ἄρωμα, πού μεταγγίζει τὴν εὐφροσύνη τοῦ παραδείσου.

Ἡ σημερινὴ λαοθάλασσα εἶναι ἡ ἐπίσημη κατάφασι καί ἡ ἀναγνώρισι τῶν ἀγώνων σου καί τῆς ἀτίμητης προσφοράς σου.

Μερικοὶ εἶχαν τὴν ἀτυχὴ ἔμπνευσι, νὰ σέ στιγματίσουν ὡς "ἀκοινώνητο". Ποδοπάτησαν ἱεροὺς Κανόνες, κατέλυσαν τὴν Εὐχαριστιακὴ εὐπρέπεια, ἐξευτέλισαν τοὺς θεσμούς καί τὰ πρόσωπα καί προσπάθησαν νὰ σπρώξουν τό τίμιο πρόσωπό σου στό περιθώριο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Στὴ χλεύη καί στήν ἀφάνεια. Ἀκόμα καί κατὰ τὴ χθεσινὴ μέρα, πού σὺ βρισκόσουν ασιωπηλὸς κάτω ἀπὸ τό θόλο τοῦ Ναοῦ καί περίμενες τὴν ἐξόδιο προσευχὴ τῆς ἐκκλησίας, θεώρησαν πὼς ἔχουν τό δικαίωμα νὰ βεβηλώσουν τὴ μνήμη σου. Ὅμως, ἀπέτυχαν. Ἄν εἶχαν τό θάρρος νὰ πατήσουν σήμερα τὰ χῶματα τῆς θεσσαλικῆς πρωτεύουσας, θὰ διαπίστωναν ποῖός εἶναι ἀκοινώνητος καί ποῖός δέν εἶναι. Ποῖός βρίσκεται θρονιασμένος στήν καρδιά τῆς Ἐκκλησίας καί ποῖός

εἶναι ἀπόβλητος. Ἡ παρουσία τοῦ λαοῦ, μέσα στήν ἀτμόσφαιρα τῆς ἀγάπης καί τῆς προσευχῆς, συγκροπεῖ τούτῃ τὴν ὥρα πραγματικὴ Σύνοδο. Σύνοδο "Ἐν παροξυσμῷ ἀγάπης" καί "ἐν κοινωνίᾳ Πνεύματος Ἁγίου". Καί ἡ Σύνοδος αὐτὴ παίρνει τίς ἀποφάσεις της καί δίνει τὴ μαρτυρία της. Καταθέτει τὰ ἀδιάψευστα ἱστορικὰ στοιχεῖα. Καί τὰ συνοδεύει μὲ τὴν πληροφορία τῆς καρδιάς καί μὲ τὴν ὁμόφωνη ψῆφο τῆς συνειδήσεως. Ἐμπιστεύεται στίς ἐπερχόμενες γενιές τὴν ἐμπειρία της καί σαλπίζει τὸ μεγάλο μήνυμά της. Ὅτι στό τέλος τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα, στίς μέρες τῆς περιπέτειας καί τῆς παρακμῆς, περπάτησε στὴ γῆ μας ἕνας ἅγιος.

Ὅταν ὁ λαός, ἀπὸ τὴ μιά ἄκρη τῆς ἐλληνικῆς γῆς, ἀπὸ τὴ μακρινὴ Λήμνο, ἴσαμε τίς βουνοκορφές τῆς Πίνδου καί τοὺς χρυσοὺς κάμπους τῆς Θεσσαλίας δίνη τὴν ψῆφο του, ὅταν καταθέτῃ τὴν ὁμόφωνη μαρτυρία του, ἡ μαρτυρία αὐτὴ περνάει στήν ἱστορία. Σβῆνει τίς μικρότητες. Καί ἀφίνει νὰ λάμπῃ τό φῶς. Ἀφανίζει τίς πράξεις τῆς σκοπιμότητος. Καί καθιερώνει τὴ σεμνὴ καί σεπτὴ προσωπικότητα τοῦ ὁσίου ἱεράρχη. Ἀπῶθει τοὺς διώκτες. Καί καθιερώνει τὸν καταξιωμένο μάρτυρα.

Ἀδελφέ Θεολόγε, ἀπὸ σήμερα εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ ἀλλάξουμε τὴν ἀναφορά μας στό πρόσωπό σου. Θὰ κρατήσουμε τὴν οἰκειότητα. Ἀλλὰ θὰ σοῦ προσφέρουμε "ἐν πλησμονῇ" τὴν τιμὴ. Θὰ σέ νοιώθουμε πάντα κοντὰ μας. Ἀλλὰ θὰ αὐξήσουμε τό σεβασμό. Θὰ ἀκοῦμε σταθερά τὰ βήματά σου πλὰι μας. Ἀλλὰ θὰ σοῦ μιλοῦμε μὲ τὴ διακριτικότητα, πού μιλοῦμε στοὺς ἁγίους μας.

Ἀπὸ δῶ καί πέρα θὰ ἀπευθυνώμαστε στὸν ἅγιο ἱερομάρτυρα Θεολόγο, πού παρεδρεῖναι στό θρόνο τοῦ Θεοῦ καί μεσιτεύει γιὰ τὰ πρόσωπα, γιὰ τὴν ἐκκλησία τῆς Λάρισας καί γιὰ τὴν οἰκουμένη.

Ἄγιε, ἱερομάρτυς Θεολόγε, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

